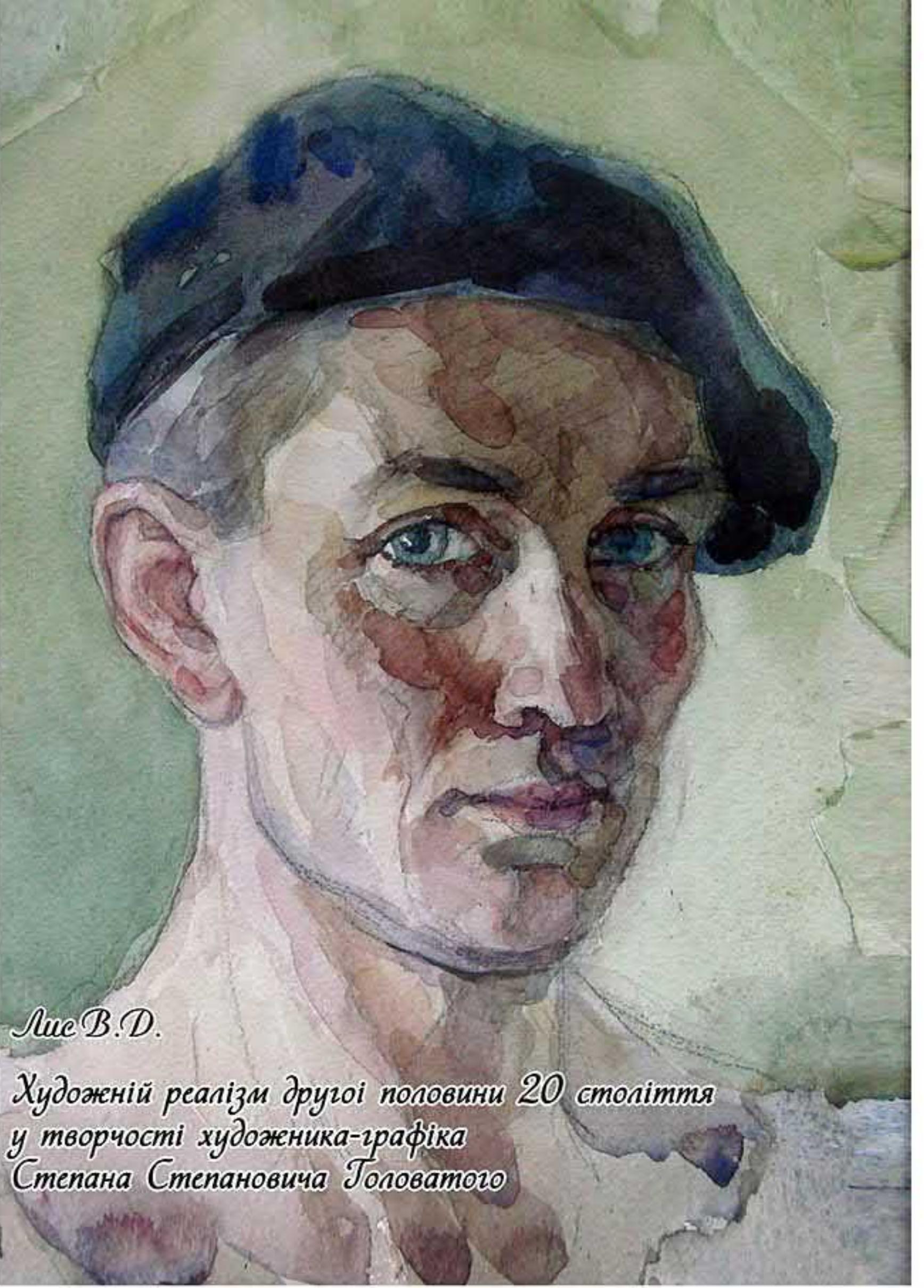

Степан Головатий

Художня еліва Хривого Дому

Лис В.Д.

Художній реалізм другої половини 20 століття
у творчості художника-графіка
Степана Степановича Головатого

Жудожня слава Кривого Рогу

Степан Головатий

м. Кривий Ріг
2020

Головатий Степан Степанович. Автопортрет.
Папір/акварель, 30*21,5. 1973р.

Вступ

Мало хто з любителів живопису в Кривому Розі не був знайомий з Степаном Степановичем Головатим. Людина - Легенда, Людина – Символ.

Легенда - тому, що без його життя і творчості неможливо уявити художній Кривий Ріг. Майстер і професіонал закоханий у справу свого життя – художнє мистецтво, мистецтво графіки. С. Головатий один із засновників в 1979р Художньо-графічного факультету Криворізького педагогічного університету. Педагог, який виховав цілу плеяду криворізьких художників, - саме завдяки йому, можна говорити про особливу Криворізьку школу живопису, художню школу Головатого.

Символ - тому, що його життя увібрало в собі цілу мистецьку епоху другої половини 20 століття; тому, що його творчість відображає становлення і розвиток мистецтва графіки у другій половині 20 століття; тому, що його творча спадщина служить дієвим прикладом подвійництва на ниві художньої культури і ідеї просвітництва; тому, що у нього було свідоме лідерське служіння мистецтву, до якого його ніхто й нішо не зобов'язувало, окрім власного сумління і переконань.

З вищезгадованого вирисовується монументальна постать історичного масштабу. І без перебільшення, це справді так. Але зустрічаючись з Степаном Степановичем, Ви в першу чергу, побачите людину м'яку, тактовну, делікатну, освічену, інтелігентну. Але інтелігентність — не тільки набір знань і гарних манер. Його завжди відрізняло вміння розуміти іншу людину, здатність співчувати, почуття відповідальності за все, що нас оточує. Інтелігентність виявляється не тільки у великому, але й у малому. Уміння сперечатися, вести дискусію... Степан Степанович завжди відносився з повагою до свого опонента, ким би він не був, хоча б і ідейним супротивником. Так, він мав свої переконання, які не завжди співпадали з загальноприйнятою суспільною думкою, але раз вступив у дискусію — виявляя такт і повагу. Він николи не був грубий і байдужий, заздрий і зловтішний. Йому це генетично було чуже. Що не було йому чуже, так це любов до мистецтва, мистецтва живопису, акварелі, графіки і жага поділитися цією любов'ю з оточуючим світом.

Отримавши прекрасну художню освіту (Луганське художнє училище, Харківський художній інститут), досконало оволодівши якравою технікою акварельного живопису та різноманітною технікою графіки (акватинти, ліногравюри, сангіни, рисунку вугіллям) і збагативши її життєвим досвідом, - Степан Степанович створив захоплюючий неповторний світ Природи і Людини.

Десь в середні 2000-х роках я познайомився з творчістю Головатого та придбав декілька його робіт. Мені тоді дуже сподобались акварельні твори Степана Степановича про Карелію та Архангельськ, а також декілька робіт про острів Кіжи, написаних сангіною. І як завжди, придбані новинки ти розміщаєш дома на кращому видному місці та починаєш з ними знайомитися, щоденно спілкуватися. І вони починають спілкуватися з тобою, не голосно, м'яко, але достатньо, щоб ти постійно звертав на них увагу та проводив біля них певний час.

Про красу куточку північної Росії - Карелію багато створено художніх творів, у тому числі і криворізькими художниками, зокрема Віктором Беловим та Іваном Авраменко. У кожного художника вона виразна і чарівна по своєму, згадаємо неповторну тиху красу «Білих ночей» Белова чи буйння кольорів у «Цвіте Іван-чай» Авраменка, але наші видатні земляки зображені її у олійній техніці живопису.

Своє бачення Карелії запропонував нам Головатий. У акварельній техніці він створив свій неповторний поетичний образ північного краю. Саме через акварель – легку, прозору, м'яку, повітряну – він зумів передати всю чарівність романтики синьоокого краю «тисячі озер». І можна нескінченно вдивлятися в цю плинну і тиху красу, так талановито переданою майстром в «Карельській ідлії» і нескінченно відчувати надзвичайне умиротворення і гармонію.

Що особливо вирізняє «акварельну» творчість Головатого, так це вміння бачити індивідуальність в буденному і звичайному. Саме «вихоплене» з дійсності єдиничне, нехай і випадкове, але конкретне, відрізняє більшість його робіт. Але це не фотографічний «мертвий» зліпок буття. Живопис Головатого абсолютно «живий» і чутливий – з головою занурюєшся в красуто неосяжних просторів природи Карелії; відчуваєш себе в непогоду на пристані в Архангельську; тільки що побував на березі, що продувається всіма вітрами, бухти Тіксі. Це реалізм такої висоти, який змушує нас зрозуміти, що реалізм це не фотографія, а результат глубокохудожнього освоєння життя, максимального його виявлення та осмислення. До яких би живописних пошуків не звертався надалі художник, він завжди утверджував реальність буття як найвищий прояв краси світу.

Саме художній реалізм сповідував Головатий і в графічній техніці. З часу виникнення мистецтва головною і постійною темою художників було відображення життя людини у всіх її проявах. Через лаконізм та ємність образів, використовуючи художньо-виразні переваги графіки, Головатий у цілих серіях різної тематики – «По Карелії», «Про молодь», «Будні колгоспні», «Люди Криворізькі», «Далеке-дороге», «Пісні воєнних років» - дає нам

сюжетно-яскраві художні образи людини. Людина на них різна – молода і в літах, на праці і на відпочинку, весела і зосереджена, закохана і мрійна. Проте, що найбільше об'єднує всі ці твори, так це спроба художника через загальні образи, дати відповідь на однічні питання – про сенс життя, її правду, її красу. Графіка Головатого захоплює своюю виразністю, сюжетністю і правдивістю, яку так важко передати зображеннями внутрішній світ не тільки людини, але і відображаємого місяця і часу.

Іноді на виставках від невігласів чуєш критику графіки, як виду художнього мистецтва. Узагальнено, графічні твори їм здаються досить мінімалістичними – відносно невеличкий папір, біле та чорне, різьки штрихи, певна обмеженість, умовність. Де яскравість та багатство кольорів? Де розмах і простори живописних полотен?

Не будемо вдаватися в історію графіки і її цінність, і що з часів Леонардо да Вінчі та Альбрехта Дюрера вона посіла своє виняткове місце в художній культурі. Відповідь на питання у чому краса графіки, лежить на поверхні і полягає в тому, що вона потребує часу. Гравіровані чорно-білі офорти, звичайно, втрачають колористичну красу живописного оригіналу, але вони набувають можливість колірного домисловання сюжету, особливо посилюється увага до сюжетної зав'язки твору. Заворожуюче діє в'язь різцового або офортного штриха, що виражає найменші зміни тону і найдрібніші деталі – починаєш відивлятися, виглядаючи ту чи іншу деталь витвору, відходиш, переосмислюєш і знов повертаєшся, – воно вже тебе не відпускає, притягує знов і знов. Мабуть, це стосується любого витвору саме істинного мистецтва, – ти не можеш на нього надивитися, тому, що воно цілісне, гармонійне, єдиничне, особливе, прекрасне.

Пізнаючи художній світ, як частину світу прекрасного, краси, ми не тільки отримуємо естетичну насолоду від спілкування з нею, ми ще й розширюємо своє світосприйняття, ми глибше пізнаємо оточуючий світ, ми стаємо більш обізнаними, більш гармонійними, більш досконалими.

Саме цій меті – зробити людину більш обізнану, більш гармонійну, більш досконалу – присвятив своє життя і свою творчість Степан Степанович Головатий.

Бувають художники-візіонери, а бувають місіонери. Напевно, С. Головатого слід віднести до других. Він не робив радикальних переворотів в мистецтві, проте він виявився яскравим представником ідеї розвитку і поширення художньої культури на Криворіжжі. Важко уявити художній Кривбас без Головатого, він став його невід'ємною яскравою частиною. А ще, на мою думку, місія Головатого полягала в тому, щоб супроводжувати і коментувати своїми творіннями частину світу

другої половини ХХ століття. Саме через його твори ми стаємо більш обізнаними про час і людей, які тоді жили і працювали, він зумів, без перебільшення, передати дух того часу.

Нинішній проект, як і попередні, присвячені видатним криворізьким художникам, не претендує на вичерпну повноту. Основна мета при написанні цієї книги, – максимально надати інформацію про життя і творчість художника. За стилістикою – це документальний жанр думок та спогадів, він не дотримується хронологічного відображення біографії, проте надає можливість більш повно розкрити багатогранність таланту митця. Я волів, по можливості, позначити важливі етапи в житті і творчості художника, виявити епоху в якій він жив і працював, виявiti при цьому дискусійні і спірні моменти, щоб мистецтвознавці та історики надалі вже більш професійно підійшли до біографії та творчості Степана Степановича Головатого. Оригінальність, мова, правопис, стилістика наведених оригінальних текстів надані без змін.

Автор:
Лис Віталій Дмитрович

Спогади про Степана Степановича Головатого

«З Степаном Степановичем Головатим я познайомився ставши студентом Художньо-графічного факультету, який тільки відкрився в Кривому Розі у 1979р. Я був в числі 25-ти щасливчиків, що були набрані в перший рік існування факультету. Академічні заняття з рисунку і живопису вів Непомнящий Володимир Максимович, вечірній рисунок викладав Авраменко Володимир Петрович, а вечірній живопис Головатий Степан Степанович. Серед трьох викладачів він був наймолодший, на той час йому було 44 роки. Випускник Харківського художнього інституту, він вже мав досвід роботи на

Чебоксарському худграфі. Викладачі відрізнялись як по характеру, так і по методам роботи. Поради Степана Степановича були дуже обережні, виважені. Він ніколи не розбивав нікого в «пух і прах». Завжди, в самій слабкій роботі, шукав щось позитивне, за що можна було ухватитись і поступово витягував роботу. Після закінчення факультету я поїхав до Києва і з Степаном Степановичем я знову зустрівся коли був запрошений, в якості викладача, до Криворізького худграфу у 1998р. З того часу почалася наша дружба. Ми з Головатим С.С. та Непомнящим В.М. стали близькими друзями. Зустрічались на роботі, спілкувались. Різниця у віці нам не заважала, хоча для мене, на той час молодої людини, вони були як батьки. Допомагали один одному порадами, разом святкували дні народження, спілкувались сім'ями. Коли не стало Володимира Максимовича, ми з Степаном Степановичем залишилися найближчими друзьями, ділились між собою самим особистим. В обідню перерву, як завжди, я чекав Степана Степановича. Як правило стук у двері і його голос: «Чи живуть тут люди?». Я ставлю чай, разом обідаємо, потім йде задушевна розмова, дуже часто про мистецтво, про художників. Степан Степанович завжди був першим глядачем і поціновувачем моїх робіт. Його перше враження, його зауваження і поради я завжди дуже цінував, вони були щирі і відверті. «Вітя, я не знаю, можливо, краще ось тут було б...». На цього завжди можна було разраховувати, коли потрібна була будь яка допомога, він був справжній товариш. Вдвох ходили на запрошення в міське художнє журі, в художню школу. Мали близькі погляди на задачі образотворчого мистецтва, на методику викладання. Якщо Степан Степанович створював нову графічну серію, завжди цікавився моєю думкою. Незважаючи на різницю у віці, в політичних поглядах, з Степаном Степановичем у нас була справжня чоловіча дружба».

Мішурівський Віктор Васильович

Художник, старший викладач кафедри Образотворчого мистецтва Криворізького державного педагогічного університету

Вступна стаття кандидата мистецтвознавства В.В. Іванченко до Каталогу персональної виставки графіки, члена Спілки художників СРСР, Степана Степановича Головатого. Дніпропетровськ, 1985р. (рос. мова):

«О творчестве графика Степана Степановича Головатого, представленном на персональной выставке в связи с 50-летием со дня его рождения, хотелось бы рассказать без «юбилейного тона». Это обусловлено особенностями его личности.

Главной чертой С. Головатого — и как человека, и как художника — является органически естественная цельность и честность его характера. В искусстве он всегда делает то, что понимает. В его творческой лаборатории сделаны произведения более или менее удачные, но он никогда не тяготился мучительным поражением в борьбе с темой, превосходящей его силы. В этом и состоит честность художника. С. Головатый сторонник кропотливо накопленного жизненного опыта. Творческий темперамент мастера уравновешен, лишен какой бы то ни было экстравагантности и не всегда свободен от расчета. Это постоянство в следовании своему поэтически объективному темпераменту, определенному кругу тем и технических приемов, отвечает характеру показанной на выставке графики. Поэтому в композиции его листов нет инородных и «выпадающих» из авторского мировосприятия вещей.

Какие ценности исповедует художник, как он это делает и как формировалось его творческое кредо?

Судьба детства и юности С. Головатого — судьба миллионов людей его поколения, поколения 30-х годов. Сын военнослужащего, он родился в поселке Красный Яр Станично-Луганского района Луганской области (ныне Жовтневый район г. Луганск). Много было пережито его семьей: уход отца на фронт в первый день войны, эвакуация матери с двумя маленькими детьми в Куйбышев, жизнь в оккупированном Донбассе, гибель отца в 1944 г., тяготы послевоенных лет... Но даже под бременем невосполнимых утрат и сурового быта он находит в себе духовные силы для занятий искусством. Сначала увлечение резьбой по дереву и копирование репродукций, потом упорная работа с натурой, увенчавшаяся поступлением в 1950 г. в Ворошиловградское (ныне Луганское (прим. автора)) художественное училище на живописно-педагогическое отделение.

Тяга С. Головатого к миру прекрасного возвестила о себе в тот период его жизни, когда чувства наиболее свежи, очарование действительностью становится с каждым годом сильнее и все представляется взору новым и ярким. Пять лет училищной жизни были не только профессиональной школой, но и временем духовного обогащения: начинающий художник берет уроки игры на скрипке, он завсегдатай музыкальных концертов и участник постановок пьес А. П. Чехова, А. Н. Островского, Ж. Б. Мольера в драматических студиях. В 1955 г. С. Головатый защищает диплом

к нам по-родительски. Не могу припомнить ни одного случая резкости или даже намека на бес tactность с его стороны. А ведь все мы были шахтерскими пацанами, дети войны, которая закончилась всего 5 лет назад. Всюду следы бедности и недостатка, но была молодость и преданность любимому делу, всем хотелось научиться рисовать и писать. Мы недолюбливали общеобразовательные предметы и считали, что они отнимают только силы и время от главного, от искусства. Все мы были искренни в своем увлечении искусством, любили свое дело.

В училище была традиция – после летних каникул, в октябре, устраивать выставку ученических этюдов, выполненных летом. По завершению, проводилось публичное обсуждение и подробный анализ выставленных работ. Такая форма работы была очень эффективной, как в учебном, так и в воспитательном отношении. На первом курсе, во втором семестре, я подтянулся и закончил все специальные предметы (рисунок, живопись, композиция) на «отлично». Я, что называется, летал на крыльях. Подбодренный успехом, вернувшись домой на каникулы, я взялся писать этюды.

Рядом с нашим поселком находилась дубовая балка и меня привлекала форма этих деревьев. Они почему-то, в своем большинстве, были причудливо изогнуты, перекрученны, смотрелись сказочно и в тоже время величаво могуче. Я каждый день приходил в балку и писал свои «дубовые» мотивы. Так пролетели мои первые каникулы. Этюдов набралось достаточно много и большую часть моего богатства я выставил на октябрьскую выставку. И вот пришел час подведения итогов и обсуждения студенческих работ. Форма обсуждения была произвольная и в ней принимали участие как преподаватели, так и студенты. Я с трепетом и надеждой на успех ждал когда дойдет очередь до моих работ. И вот она дошла. Что я услышал! Такой беспощадной критики я не ожидал. Усыпленный успехами в учебе я по инерции ждал только положительных отзывов. Ведь я все лето так старательно работал и главное, много! Количество похвалили, но на этом позитив и закончился. Оказывается во всех работах, я делал одну и ту же ошибку – все мои этюды страдали чернотой и глухостью цвета. Этюды писались в густой роще, где преобладали затененные, плотные по тону места. Я тогда еще не знал, что в тенях присутствуют различные рефлексы, предающие теням прозрачность. Мастеров пленэра – импрессионистов, в те времена ругали, называя их формалистами. Позже, мы узнали, что как раз у этих «проклятых формалистов» и нужно учиться пленэру. Прямо скажу, я с трудом перенес свою неудачу. Правда, критика была справедливой, - я вообще-то страдал некоторой перечерненностью в живописи и этот горький урок послужил мне на пользу. Выставки, их профессиональная критика, всегда были для нас хорошей школой повышения уровня своего мастерства.

Годы в училище запомнились не только как времена юности и становления профессионального мастерства. Дополнительным и существенным средством повышения своей культуры и образованности стали для меня Луганский украинский музыкально-драматический театр и Луганская областная филармония. Я и мои друзьями, были завсегдатаями этих заведений культуры и другого искусства.

Украинский театр находился в удобном месте, рядом был прекрасный парк им. Первого мая. У театра была хорошая традиция – театральные агенты регулярно распространяли билеты на спектакли прямо в чебных заведениях, по сниженным ценам. Благодаря этому, мы пересмотрели всю украинскую театральную классику и отчасти советскую.

Филармония находилась невдалеке от драмтеатра. Там регулярно проходили лекции-концерты. Это была прекрасная форма музыкально-эстетического воспитания. Каждый концерт начинался ознакомительной беседой на конкретную тему, например творчество Мориса Равеля. После беседы, симфонический оркестр исполнял произведения этого композитора. Тематика концертов была разнообразной и все было прекрасно организовано.

Театр и филармония существенно расширяли границы нашего мировоззрения. Мы с друзьями писали стихи, музыцировали (я играл на скрипке), ставили небольшие театральные сценки, много беседовали об искусстве (часто далеко за полночь). В конечном итоге - и живопись, и театр и музыка, - все знакомило нас с миром прекрасного, делало нас духовно багаче, развивало в нас творческое мышление, заставляло нас постоянно стремиться к чему-то новому, не останавливаться на достигнутом, постоянно совершенствоваться».

В 1957 році С. Головатий вступив на графічний факультет Харківського державного художнього інституту, який закінчив у 1963 році, під керівництвом професора, народного художника України Василя Федоровича Мироненко (учень Василя Ілліча Касіяна). Зрозуміти високий художній рівень творчості С. С. Головатого у мистецтві акварелі і графіки, без аналізу основ його художньої освіти неможливо. Тому наведемо текст мистецтвознавця Гладун Ольги Дмитрівни. («Харківська школа

графіки (друга половина ХХ століття)»: дисертація канд. мистецтвознавства: 17.00.05 / Харківська держ. академія дизайну і мистецтв. - Х., 2005:

«Своєрідний характер графічного мистецтва у Харкові у другій половині ХХ ст. -- явище не випадкове, бо мало глибокі корені на попередніх етапах.

Становлення нової системи вищої графічної освіти в 1920-ті рр. Післяреволюційне десятиліття стало для Харкова періодом розквіту графічного мистецтва, який пов'язувався, з одного боку, з важливістю його соціально-політичної ролі, ефективністю впливу на народні маси, з іншого -- з пошуками художниками адекватної добі пластичної мови, здатної втілити ритм соціальних переворотів, контрасти і протиріччя революційної епохи.

Становлення графічної школи у Харкові, яке супроводжувалося втіленням нових авангардних ідей, обумовлювалось загальним піднесенням цього виду мистецтва у 1920-ті -- на початку 1930-х рр. та високим рівнем культури міста, що зумовлено багато в чому попереднім розвитком тут художньої освіти, особливо художньо-промислової школи М. Раєвської-Іванової. Це знайшло відображення в системі вищої мистецької освіти Харкова з самого початку її формування в 1920-ті рр.

У Харківському художньому технікумі в 1920-ті рр. в роботі графічної майстерні визначилося два основні напрямки, що відображували характер принципово нових пошуків та досягнень української графіки ХХ ст. З одного боку, це вихід у безпредметність у системі викладання В. Єрмілова, де закладалися основи майбутньої дизайнерської освіти, з іншого -- розвиток засад бойчукізму у педагогічній діяльності І. Падалки, який створив свою школу, що отримала широке визнання як визначне явище національної культури. Також відзначимо значення і плакатиста О. Маренкова у вихованні нової генерації харківських графіків у 1920-ті рр.

Зміни в системі графічних мистецтв у 1930 -- 1950-ті рр. З утвердженням методу "соціалістичного реалізму" та запуском репресивно-контролюючої системи „управління мистецтвом" новаторські пошуки харківських художників-педагогів та їхніх учнів у графіці були засуджені за „формалізм", деято був фізично знищений (І. Падалка, О. Маренков), творчі долі інших зламані (В. Єрмілов, учні І. Падалки).

Втім, безпосереднього триумfu сталінського офіціозу у творчості і педагогічній діяльності харківських графіків не сталося. Такі провідні викладачі, як Г. Бондаренко, М. Дерегус, Б. Бланк, М. Фрадкін були приречені на внутрішню опозицію.

У творчості В. Мироненка прослідковується зв'язок з національною традицією. На прикладі творів художника та його кола жанрова картина не стала пріоритетною. У станковій графіці Г. Бондаренко, М. Дерегуса, В. Мироненка та ін. у реалістичній формі, словненій ідеологічного пафосу у контексті свого часу, реалізується лірико-поетична пейзажна тематика, характерна для мистецтва Слобожанщини та притаманна національній художній традиції, яка не переривалася у повсякденному спілкуванні вчителів з учнями.

Змушенні осліювати „новлене життя" представники школи збагачують діапазон реалістичного мовлення. У системі викладання у Харківському художньому інституті особливе значення надається академічному рисунку. Розширюється видова різноманітність графічних мистецтв: до майстерні деревориту, що мала місце в 1920-ті рр. і в якій викладають учні І. Падалки - Б. Бланк і М. Фрадкін, додаються офортна В. Мироненка і Й. Дайца та літографії Г. Бондаренка. Відбувається негативний вплив стилістичної уніфікації на плакат та ужиткову графіку.

Харківська школа графіки у 1960 -- 1980-х рр. Черговий перехід від суто художнього до художньо-промислового напрямку в системі мистецької освіти у Харкові в умовах певної лібералізації художнього життя в колишньому СРСР став якісно новим етапом у розвитку харківської графічної школи.

Оновлення педагогічної системи. У період переорієнтації харківського художнього інституту на художньо-промисловий профіль на кафедрі графіки викладають відомі майстри -- В. Мироненко, Г. Бондаренко, В. Селезньов, М. Фрадкін, Б. Бланк, Й. Дайц; з представників молодшої генерації -- В. Віхтинський, І. Стаканов, М. Гнойовий, В. Победин, М. Кам'яний, Є. Надеждін, В. Ненадо, В. Куликов, В. Ігуменцев та ін., завдячуячи яким були збережені засади серйозної професійної школи. Разом з тим активною складовою у розвитку мистецтва графіки у вузі ставав посиленій інтерес до авангардних напрямків початку століття. Художники-педагоги у процесі реформувань виробили власну методику, що постійно корегувалася. Відповідно до вимог часу синтезувалися кращі досягнення графічного та декоративно-ужиткового мистецтва України, вивчався досвід інших художньо-промислових шкіл, переусвідомлювалися власні набутки 1920 -- 1930-х рр. Оптимізація промислових видів мистецтва призводить до збагачення форм: графічна школа набуває дизайнерської знакової специфіки.

Найважливіші принципи педагогічної системи підготовки графіків, полягають у наочності, системності й послідовності у вирішенні навчальних завдань, що лягло в основу педагогічної системи. Міцні знання академічного рисунка й графічних технік

Берег Північної Двіни. Архангельськ.
П/акварель, 40*47. 1961р.

В чувашському селі.
П/гуаш, 80*60. 1970р.

Пристань. Архангельск.
П/акварель, 40*55. 1961р

Архангельск. Яхт-клуб.
П/акварель, 40*47. 1961р.

Пейзаж на Вовкострові.
П/ тон., сангіна, 46*37. 1960р.

Кижський ансамбль.
П/ тон., сангіна, 29,5*47,5. 1960р.

Архангельськ. Околиця.
П/акварель, 36*47. 1961р.

Старий Архангельськ.
П/акварель, 36,5*45,5. 1961р.

Падозеро. Карелія.
П/ тон., сангіна, білила. 34*46. 1960р.

Ганок Преображенської церкви на о. Кіжі.
П/ тон., сангіна, 36*46. 1960р.

На набережній. Архангельськ.
П/тон., сангіна, білила, 48*38,5. 1961р.

Архангельськ. Морський порт.
П/акварель, білила, 36*48. 1961р.

В бухті Тіксі.
П/акварель, 22,5*48. 1962р.

На Північній Двіні.
П/акварель, білила, 17*47. 1962р.

Матрос з дизель-електрохіда «Індигірка».
П/акварель, 47*37. 1961р.

Портрет дружини.
П/акварель, 48*36. 1972р.

Портрет дружини.
П/акварель, 36,5*32,5. 1982р.

Портрет матері дружини Т. А. Єгорової.
П/акварель, 38*31. 1982р.

Наш телятко.
П/офорту, акватинта, 50*62. 1974р.
Із серії «Будні колгоспні»

Телятниця Олена Філіппова.
П/офорту, акватинта, 40,5*90. 1978р.
Із серії «Будні колгоспні»

Телятниці.
П/офорту, акватинта, 47*65. 1974р.
Із серії «Будні колгоспні»

Телятница.
П/офорту, акватинта, 47,5*65. 1979р.
Із серії «Будні колгоспні»

Кінець доїння.
П/офорту, акватинта, 49,5*59. 1984р.
Із серії «Будні колгоспні»

Телятница совхозу «Червоний шахтар»
В.А. Верхозіна.
П/вугілля, 46*70. 1982р.
Із серії «Люди Криворіжжя»

Молоді будівельники.
П/вугілля, 74*45. 1980р.
Із серії «Люди Криворіжжя»

Портрет ветерана
Великої Вітчизняної війни і праці В. А. Мохнача.
П/вугілля, 66*46. 1983р.
Із серії «Люди Криворіжжя»

Після доїння.
П/офорти, акватинта, 59*49,5. 1974р.
Із серії «Будні колгоспні»

Телятниця совхозу «Червоний шахтар»
М.Д. Шевченко.
П/вугілля, 73*50. 1982р.
Із серії «Люди Криворіжжя»

Туманий день, Кривий Ріг (вул. Володимира Великого).
П/акварель, 30*54. 1982р.

Пенсіонерка Фекла Матвеєва
з колгоспу ім. О.Миколаєва.
П/вугілля, 60*45. 1978р.

Земля.
П/ліногравюра, 89*66. 1967р.

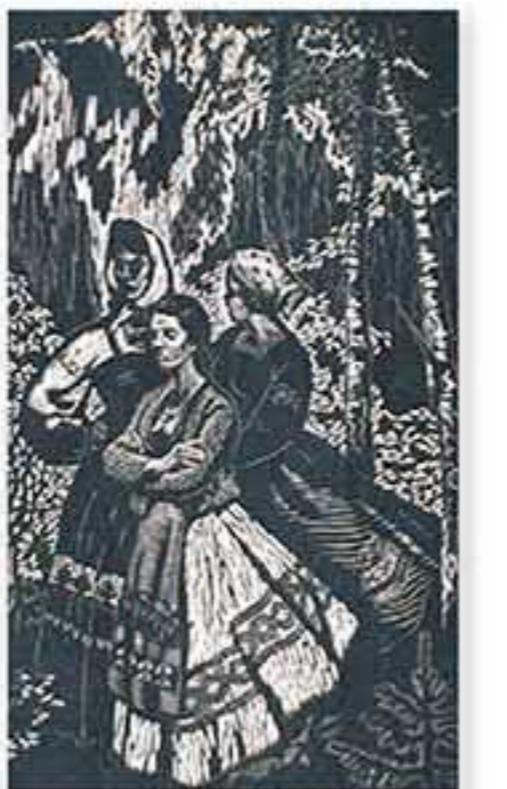
Сплавники.
П/ліногравюра, 66,5 x 92. 1967р.

Навчання.
П/ліногравюра, 59,7*91. 1965р.
Із серії "Про молодь"

На пляжі.
П/ліногравюра, 50*58. 1966р.

Карельські дівчата.
П/ліногравюра, 74,5*44. 1963р.
Із серії "По Карелії"

Кобзар.
П/ліногравюра. 41,3*57. 1963р.

Т.Г. Шевченко – народний поет.
П/ тон., ліногравюра. 39,8*29. 1964р.

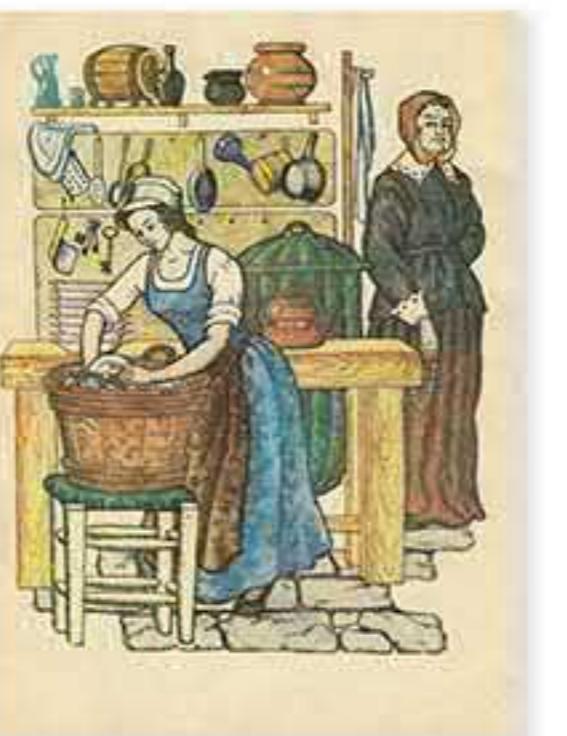
Оформлення та ілюстрації до казки Ш. Перро «Попелюшка»

(Малюнки С.Головатого. Чебоксари. 1979р. М'яка обкладинка, енциклопедичний формат).

Папір/акварель, білила

Титульна сторінка. 25*20

Попелюшка і мачуха. 25*20

. Попелюшка і добра фея. 25*20

Попелюшка в кареті. 25*20

Після закінчення інституту

С. Головатий - шкільний вчитель живопису. 1955р

Мама і вітчим.
Проводи сина на навчання

Народні дружиники студенти ХДХІ

С. С. Головатий, викладач КПІ

В майстерні. Робочий момент

З учнями худграфу КПІ, 1996р

Рідна кафедра. День художника

Ювілейна персональна виставка.
Кривий Ріг, 2005р

Перегляд робот

З любою дружиною Людмилою Сергіївною

З друзями, після виставки живопису. Червень 2013р.
З ліва на право: художник Степан Степанович Головатий,
колекціонер живопису Лис Дмитро Сергійович,
журналіст-краснавець Степаненко Олександр Васильович,
художник Труфкін Анатолій Дем'янович

З любою дружиною Людмилою Сергіївною